

Skattelovgivning for Øjeblikket i høj Grad hviler paa, at de store Formuer og de store Indtægter ogsaa skal yde betydelige Bidrag til Samfundet og ogsaa derigennem maa yde til et Lovforslag som dette.

Den højtærede Minister sagde ved Begyndelsen af sin Tale, at dette Lovforslag var det første, som indførte virkelig faste Takster, idet man maatte erkende, at de tidligere Lovforslag, baade de private og Regeringslovforslag, væsentligst byggede paa Minimaltakstsystemet. Her maa jeg modsigge den højtærede Minister. Det Lovforslag, der var forelagt i 1919, kan ikke siges at hvile paa et Minimaltakstsystem, men maa snarere betegnes som hvilende paa et Normaltakstsystem, for saa vidt de Takster, der foresloes, var dem, der faktisk var ydet i de humanest styrede Kommuner, med et Dyrtidstillæg og med Adgang til et frit Skøn over, hvad der yderligere var nødvendigt. Det var ikke en Mindstetakst, men en rimelig Normaltakst, der var fastsat. Herved adskilte det sig fra tidligere Lovforslag, hvad der ogsaa kan ses ved at sammenligne de Beløb, som Taksterne fastsatte. Dernæst er det heller ikke saaledes — det er paavist med Rette fra anden Side —, at dette Lovforslag indeholder ufravigelige Takster. Det foregaaende Regeringsforslag havde Normaltakster plus Kommunernes frie Skøn. Dette har faste Takster plus Hjælpekassens meget begrænsede Skøn, og modsat det ærede Medlem Hr. Vesterager mener jeg, at i dette sidste ligger Forslagets Vanskelighed, idet de faste Takster er fastsat saaledes, at man ikke kommer tilfredsstillende igennem, uden at man har et noget friere Skøn end det, der er givet her. Forhandlingen i Udvalget vil jo vise, om man kan naa til saadanne tilfredsstillende faste Takster, at man kan nøjes med dette Hjælpekasseskøn ved Siden af. At der maa være en Adgang til i visse Tilfælde at yde udover det, der ydes ved de faste Takster, det kan efter min Opfattelse overhovedet ikke være Tvivl underkastet; thi hvis man skulde fastsætte Takster, der var saadanne, at de var i Stand til at dække alle de særlige Tilfælde, som kunde indtræde, maatte Normalen af de faste Takster lægges saa højt op, at det ikke vilde være berettiget for dem, der ikke var inde under disse særlige Tilfælde. Der maa nødvendigvis være Adgang til et Skøn ved Siden af. Hvorledes man lægger det, kommer til at afhænge af, hvorledes man lægger Grundtaksten, hvor man begynder med den.

Den højtærede Minister sagde, at det var i og for sig ikke saa underligt, at jeg syntes,

at mit eget Barn var kønnere. Ja, derom vil jeg sige, at rent udvortes set ligner jo dette Forslag det andet, som om det kunde være mit eget. Det gør det i hele Opstillingen, og det gør det i den Grad, at Bemærkningerne er ordret aftrykt fra det foregaaende Forslag, bortset fra de enkelte Tilfælde, hvor der er indført smaa Ændringer, ja, endogsaa i saa høj Grad, at Ministeren har overset, at han har optrykt en Passus i Bemærkningerne, hvori 60 Aars Alderen fastsættes, og han har ikke faaet rettet 60 Aar til 65 Aar. For saa vidt kan jeg altsaa sige, som jeg har sagt, at det er et meget kønt Forslag. Men Spørgsmaalet er, hvorledes det nu kommer til at virke, og der er der med Hensyn til Udførelsen visse Uoverensstemmelser mellem den højtærede Indenrigsminister og mig.

Først vedrørende Aldersgrænsen. Der siger den højtærede Indenrigsminister til mig, at det lød jo meget morsomt, naar jeg talte om de gamle mellem 55 og 60 Aar, for jeg var jo selv oppe ved den Alder, og han syntes ikke, at der var noget, der tydede paa, at min Arbejdskraft var ved at ebbe ud. Jeg takker den højtærede Minister meget for den Udtalelse; det glæder mig, at den højtærede Minister har det Indtryk, selv om jeg ikke fuldt ud selv i alt kan underskrive Rigtigheden deraf. Men selv om jeg for mit Vedkommende har været saa lykkelig at kunne bevare min Arbejdskraft, som forhaabentlig vil kunne holde ud i nogle Aar endnu, er det jo ikke det, der er Tale om her. Det er en Kendsgerning, som man kan se ud over Verden, at der synes i det politiske Liv at være noget foryngende, som, naar ikke ganske særlige Tilfælde indtræder, kan holde de politiske Kræfter ved lige ret højt op i Aarene. Historiske Eksempler herpaa er f. Eks. Gladstone og mange andre, som kunde blive ved at forynge sig højt op i Aarene. Men det er slet ikke det, der er Tale om her. Jeg er særdeles tilfreds med, at jeg maaske føler mig ikke just som værende nær op imod disse Aar, der her tales om, og at min Bedømmelse af den sociale Udvikling snarere udvikler mig hen imod ungdommeligere Betragtninger end mod de alderdomsagtige, som man ellers tidt ser komme frem med Aarene. Men her er Tale om et faktisk Forhold, nemlig dette, at for de store Befolkningsklassers Vedkommende, der kommer ind under denne Lov, har vi erkendt her i Landet, at allerede naar de naar saa højt op som til 55 Aar, er der mange, som har stor Vanskelighed ved at kunne tjene paa en saadan Maade til Livets Ophold, at de vil kunne holde sig klar til at kunne modtage Alders-